

KIRSTEN SMITH

ZORZOANE

Traducere din limba engleză

MIHAELA ALEXANDRESCU

CORINT
BOOKS

—2019—



Acesta trebuie să fie locul

Oamenii care spun că Portland este un loc
unde hipsterii¹ de treizeci și ceva de ani se retrag
pentru pensionare
în mod sigur n-au fost în Lake Oswego,
orașul în care tocmai m-am mutat,
suburbia suburbiilor,
o utopie suburbană a șoferilor de Audi clasa A,
un loc atât de alb, încât i se mai spune și „Lacul cel fără de negri”,
un loc unde tații merg
când nu le pasă că progeniturile lor
trăiau mai fericite în Idaho;
un loc unde tații merg
atunci când speră ca o ploaie torențială
să le spele trecutul ca și cum nici n-ar fi fost
și se gândesc numai la o nouă slujbă,

¹ Hipster, o persoană, parte a unei subculturi, care se străduiește prea tare să fie diferită (și care crede cu adevărat că este diferită), respingând tot ce înseamnă pentru ea ca fiind prea popular, la modă (n. tr.).

și la o nouă soție frumoșică,
și la un loc
unde să-și trimită fiicele să fie bine educate
și cu desăvârșire ignorate.

VECHI ȘI NOU

Din cele șase luni de când sunt aici,
în primele două n-am avut niciun prieten,
până când am întâlnit-o pe Rachelle.
Ea avea nevoie de o tovarășă, iar eu aveam nevoie de *oricine*.
Am cunoscut-o când am intrat în clubul care se ocupa de albumul anual,
un soi de scurtătură pentru a-ți face prieteni
dacă ești dintre cei noi.
Sunt destul de nouă, încât nimeni să nu știe cum mă cheamă,
dar destul de veche, încât să știu cine sunt toți ceilalți.
Sunt destul de nouă, încât să nu înțeleg de ce i se spune lui Ken
Headley Buretele Bob¹,
dar sunt suficient de veche să fi auzit
că domnul Hart a trebuit să plece din școală
pentru că s-a dat la Martin Pierce
în laboratorul de biologie.
Sunt destul de nouă, încât să nu am nici cea mai vagă idee
cu ce se ocupă Clubul de Analiză Interplanetară,
dar destul de veche, încât să-mi dau seama
că, dacă există un om cu care
orice băiat
și orice fată
ar omorî să se cupleze,
acela este Brady Finch.

¹ Aluzie la SpongeBob Pantaloni Pătrați, personajul principal al serialului de animație cu același nume (*SpongeBob SquarePants*, în orig.) (n. tr.).

Anatomie umană

Atunci când Brady este lângă dulapul lui
și se întinde să ia ceva de sus,
primul cuvânt care îmi vine în minte este *tendon*,
probabil pentru că abia ce l-am învățat
la lecția de anatomie umană.
Îi voi spune domnului Lopez că,
dacă vrea ca oamenii
să aprecieze cu adevărat anatomia umană,
ar trebui să arate o imagine cu antebrațul lui Brady Finch
și să rostească în același timp cuvântul *tendon*,
și pun pariu că fiecare fată de nota minus opt
ar crește brusc la un plus nouă.
Brady își trage fermoarul la rucsac
și trânteste ușa dulapului,
moment în care tendonul lui coboară
și se așază acolo unde-i este menit să fie:
în jurul umărului Tabitheii Foster.



CE SPUNE OGLINDA

Mă întreb care e faza cu să fii, citez, populară, am încheiat citatul, dacă uneori e super-enervant să fii așa. De exemplu, toți idioții și toată plebea vin la tine și-ți invadează spațiul personal cu saluturi stupide, nevoie de atenție și milogeli pentru a vă împrieteni.

— Bună, Tabitha... Ce mai faci?... Care-i treabaaaa? ...
Îmi plac super-mult cerceii tăi... etc. etc.

Îmi vine să vomit. Când îți invadează cineva spațiul așa, te stoarce de energie.

Nu mă înțelegeți greșit! Sigur că-mi place că oamenii mă cunosc și că am avantajul că scap basma curată din orice situație, însă, în majoritatea timpului, aș aprecia dacă aș avea un dram de intimitate.

Acum este unul dintre rarele momente în care chiar primesc dramul acela de intimitate, când pierd vremea pe la toaletă cu Kayla și Taryn. Sigur că vorbesc și ele despre tot felul de prostii, însă, cel puțin atunci când se uită în oglindă, nu mă bagă în seamă.

— Am făcut o oră și jumătate de cardio aseară, deschide Kayla discuția, dându-și părul lung și negru din ochi.

Fetele asiatice sunt cele mai norocoase atunci când vine vorba de podoaba capilară. Abia dacă au un fir de păr pe corp și pe deasupra mai au și ditamai coama super-strălucitoare și ușor de aranjat.

— Cola zero îți dă constipație, sunt sigură de asta! spune Taryn, ținându-se de burtă.

Un minut mai târziu, Kayla se uită cu suspiciune la o blondă plină de viață care tocmai iese din toaletă.

— Serena Bell sigur ia anticoncepționale, bombăne ea. D-asta are țâțele alea imense.

— Ale mele sunt, pur și simplu, un dar divin, spune Taryn, fluturându-și decolteul afară din maioul Juicy Couture.

Perfect adevărat; sâniile ei cupa C sunt cu siguranță un avantaj și să mor de nu îi folosește ca atare.

Slavă cerului că măcar de data asta Kayla și Taryn nu mă scot din sărite cu întrebări de genul „Ce face Brady?” și „Ce facem diseară?”, pentru că-s prea ocupate să-și retușeze machiajele, să se aranjeze și să facă tot felul de mutre în oglindă.

În secret, sunt o expertă a Fețelor din Oglindă. Chipul fiicărei fete este altfel. Mama este o privire fumurie, cu ochii întredeschiși, toată sexy și misterioasă. Kayla își țuguiază buzele, ca și cum ar săruta pe cineva, sugându-și obrazii. Taryn afișează un zâmbet provocator și își înclină bărbia într-un unghi care să o facă să arate cu cinci kile mai slabă. Păcat că niciuneia dintre ele nu îi iese și în viața reală. Asta-i nasol la Fețele din Oglindă; le faci pentru că așa vrei să te vadă lumea, însă tu ești singura persoană care le vede cu adevărat!

Ar fi un subiect bun pentru blogul liceului, însă cine are timp de așa ceva?! Doar pentru că domnișoara Hoberman mi-a dat zece la scriere creativă, semestrul trecut, nu înseamnă că ar trebui să-mi pierd vremea cu site-ul. Treaba asta este

pentru persoane care n-au viață socială. În plus, domnișoara Hoberman dă tuturor zece. Partea cea mai mișto la excursiile cu școala este că poți să o arzi cu prietenii tăi cei mai buni și, pe deasupra, să mai iei și puncte pentru activități extrașcolare. Anul ăsta nu primim decât o excursie de-o seară la Teatrul Clasic Northwest să vedem o piesă, însă anul viitor, când vom absolvi, mergem un weekend în Ashland, pentru Festivalul Shakespeare. Adică un weekend întreg în care ai ocazia să ți-o tragi cu iubitul și să te îmbeți în timp ce părinții tăi scot banul pentru toată afacerea pentru că au impresia că ești acolo ca să „înveți”.

Cât despre Brady Finch, nu i-am văzut niciodată Fața din Oglindă. Ce să zic, Fața lui de Fiecare Zi este, oricum, superbă. Are gropițe, părul blond și des, pe care-l poartă cam neglijent în cel mai adorabil mod cu puțință, și are momente când este de-a dreptul fermecător. Nu e mare amator de conversații profunde, însă, la drept vorbind, zi-mi un băiat care este. Și acum, pe bune, ce sens are? E mai simplu să nu ai conversații profunde. Te apuci să vorbești la nesfârșit despre sentimente (nu ale lui) și apoi să te expui prea mult, până când ajungi într-un punct de inevitabilă suferință și dezamăgire.

Kayla își termină de aplicat luciul de buze Dior roz-opalescent cu efect de colagen. Buzele ei arată orbitor de lipicioase.

— Mergem odată? întreb eu.

Marcia Abrahams se tot uită la mine și bănuiesc că-și face curaj ca să mă întrebe cu ce am de gând să mă îmbrac la Balul Primăverii. Mereu mă întreabă ce o să port, cu unsprezece săptămâni înainte de eveniment – zici că-i ceas, pe bune –, apoi, ca prin minune, apare cu ceva aproape identic. Imitația ar trebui să fie un compliment, însă imitatoarele sunt groaznic de

enervante și trebuie ignorate ori de câte ori își plănuiesc invazia în spațiu.

Acestea fiind spuse, unul dintre avantajele de a fi în vârful scării sociale la Lakers este că tu și cu gașca ta aveți dulapurile unii lângă alții. Nu știu cum se întâmplă asta, însă elevii populari mereu au cele mai bune locuri.

Kayla, Taryn și cu mine mergem agale către zona noastră de dulapuri, unde-l găsim deja pe Brady cu băieții lui. Brady scoate un supliment de vitamine. E foarte concentrat pe „super-performanță”.

— Unde-ai fost aseară? îl întreabă Jason Baines.

— Chiar așa, se bagă Noah Simos în seamă. N-ai venit la Ferber.

— Nu ți-a zis maică-ta? răspunde Brady. M-a chemat la tine acasă ca să mi-o sugă.

Ați observat vreodată cât de mult le place băieților să facă glume pe seama unei ipotetice partide de amor cu mama vreunuia dintre amicii lor? E fie asta, fie replici despre cât de homosexual e celălalt. Se pare că dacă ești posesorul unui penis, mai ești și posesorul unui nesfârșit stoc de glume din astea nesărate.

Noah îl pocnește în joacă, iar Brady râde în timp ce mă cuprinde cu brațul pe după umeri. Îi simt parfumul D&G. Nu e chiar așa de nașpa. Îmi ridic privirea spre el, ca și cum aș spune „Ești cea mai fermecătoare persoană pe care o cunosc, iar brațul tău în jurul umerilor mei mă face mai fericită decât orice pe lume”.

— La cât să vin să te iau diseară? mă întreabă el, sărutându-mă cu foc.

— Eu știu, pe la nouă? răspund eu.

O fi el cam nesimțit, însă trebuie să recunosc că are buze mișto. Și are și-un metru optzeci și șapte, ceea ce e ok, din

moment ce eu sunt cu vreo trei centimetri mai înaltă decât majoritatea fetelor de vârsta mea. Uneori mă întreabă lumea dacă sunt model. M-a dus mama o dată la un fotograf profesionist, dar nu mi-a plăcut de nicio culoare. Numai lumini care făceau căldura de pe lume și toată prefăcătoria aia de care m-am plictisit rapid. Deși, într-un mod bizar, cred că fix asta ai putea spune că fac acum, mă uit la Brady și joc rolul Iubitei Perfecte. E fie asta, fie îi bag Fața aia a mea din Oglindă.



19 FEBRUARIE

Știu că nu am fost în mod direct vinovată pentru faptul că Lindsay Manatore a trebuit să alerge la ora de sport cu un crac mai lung și unul mai scurt la pantalonii de trening, însă probabil că aș fi putut să n-o las pe Alex să-i taie nădragii cu briceagul lui Janet. Într-un fel, mă bucur că am lăsat-o, pentru că a fost amuzant. Ori de câte ori ne intersectam cu Lindsay pe pista de alergare, mă apucam să-i cânt: „Cine poartă pantaloni scurți, scurți?”

Alex s-a împrietenit cu mine din start pentru că mă crede amuzantă. Asta o dată, și, în al doilea rând, pentru că a presupus că, dacă mă îmbrac în felul în care mă îmbrac, fac parte din cercul lor social. Eu i-am spus că mă îmbrac așa doar pentru că nu le am deloc cu moda. Însă imediat după asta m-am trezit că Alex îmi face cunoștință cu prietenii ei și mă prezintă drept noua ei prietenă super-amuzantă și sarcastică, Moe. Asta s-a întâmplat la începutul clasei a noua și așa mi-a rămas numele de atunci. Înainte de asta eram prietenă cu toți ratații, însă trebuie să fiu sinceră, să faci parte din gașca durilor sau a distrușilor, sau

cum vrei tu să le spui, vine la pachet cu niște beneficii, în sensul că nu se pune nimeni cu tine. Problema este că majoritatea oamenilor te evită pentru că presupun că ești periculoasă și că o să-i bați de o să le sune apa în cap, așa că nu prea ai șansa să socializezi cine știe ce.

Singura persoană care mă vede aproape cum sunt eu de fapt este Noah. Probabil că nu ar recunoaște asta în jurnalul LUI. Însă e un puști popular, iar puștii populari nici măcar nu țin un jurnal. Viețile lor se învârt în jurul creșterii statutului social și, prin statut, vreau să spun STATUT. Iese cu oameni ca Tabitha Foster, Brady Finch și Jason Baines. Noah vorbește cu mine numai după școală, când suntem singuri, după care pleacă înainte ca mătușa mea să vină de la muncă. Sau plec eu înainte să vină mama lui acasă.

Ieri, când l-am văzut intrând în casă cu părinții lui, i-am făcut cu mâna. Nu mi-a răspuns la salut. Am auzit-o pe mama lui întrebându-l cine sunt. Iar el a răspuns că nu știe. Hei, nesimțitule, nu mă deranjează dacă ai de gând să te prefaci că nu mă cunoști, totuși sunt vecina ta! Nu puteai și tu să spui: „Cred că e vecină cu noi”? Nu am nevoie să-mi declare dragoste eternă sau să spună lumii că ne sărutăm și uneori facem chiar mai mult decât atât, dar măcar să recunoască faptul că sunt o persoană pe care o știe. Nemernicul!